

Sense temps per a celebracions

El resultat de les primàries del PSOE ha deixat en una situació delicada el seu secretari general, Joaquín Almunia, que vol dimitir. Però el revulsiu que els socialistes han aconseguit amb la victòria de Borrell, no es pot malversar amb un congrés dividit.

Visca, visca, visca, Moncloa està a la vista". Aquest va ser l'eslògan més corejat per la militància socialista que s'amuntegava davant la porta de la seu federal del PSOE juntament amb els crits de "Borrell, presidente" la matinada del 25 d'abril. La mateixa nit de la victòria de Josep Borrell a les primàries, la militància va saber adaptar-se a les circumstàncies: van catalanitzar els seus "crits de guerra" en honor a Borrell i van esperar fins les dues de la matinada que Felipe González i Joaquín Almunia abandonessin pel garatge la seu del PSOE. Volien demostrar a ambdós dirigents (els perdedors de la nit) el seu afecte, la seva confiança i, concretament en el cas de González, la seva devoció encara que ja no segueixin els seus consells.

Els militants ja s'han adaptat a la nova etapa que s'obre al PSOE després de les passades eleccions primàries. Ara només cal que els dirigents segueixin l'exemple de la militància. És la tasca que els han encarregat les bases i que es disposa a posar en marxa (no sense dificultats i tensions) la cúpula.

El primer escull que tenen per davant els socialistes és la tossuderia de Joaquín Almunia. El secretari general socialista se sent presoner de les seves paraules i del compromís que va establir el passat 17 de març quan va assegurar que "un secretari general que surt derrotat d'unes eleccions primàries ha de presentar la dimissió". A més, a l'orgull ferit i compromès d'Almunia s'afegeix que el paper que li to-

ca fer a partir d'ara en aquest model bicèfal és el menys lluit.

No obstant això, Almunia ha acceptat de moment de "congelar" la seva decisió d'abandonar la secretaria general del PSOE. La darrera paraula la dirà davant els 200 socialistes que conformen el comitè federal del PSOE (màxim òrgan entre congressos). Abans, però, vol escoltar companys i dirigents.

Tot apunta que, de la mateixa ma-

socialista la celebració d'aquestes primàries. Aquest autèntic "revulsiu" per a un Partit Socialista ensoportat no es pot malversar ara empenyant el PSOE a un procés congresual que el faria arribar dividit a les properes eleccions generals.

L'altre argument menys noble i que no s'utilitza públicament és que cap dels barons socialistes, com ara José Bono, Manuel Chaves o Narcís Serra, que van col·locar Joaquín Almunia a la secretaria general el passat 34 Congrés del PSOE volen veure Borrell ocupant aquest càrrec. Un congrés extraordinari, per tant, no faria més que portar el PSOE a un carrer sense sortida. Es podria donar la paradoxa que el candidat elegit per democràcia directa, Josep Borrell, fos rebutjat en l'intent de convertir-se en secretari general gràcies a la democràcia representativa que s'aplica als congressos.

Per tot això els socialistes són conscients que només tenen una sortida, si més no, fins que se celebren les eleccions generals: la cohabitació de candidat i secretari general al capdavant del partit.

La fórmula de la bicefàlia que sembla tan revolucionària ja s'ha aplicat al PSOE no fa gaires anys. Concretament la patí un dels qui avui la reclamen com la millor solució per al seu partit: el president de la Junta d'Andalusia, Manuel Chaves. L'andalús, que va aterrar com a candidat a la junta general del PSOE d'Andalusia que ostentava llavors Carlos Sanjuan. La batalla entre president i secretari general va ser a mort i traumàtica per al

Cap del barons socialistes, com ara Bono, Chaves o Serra, que van col·locar Almunia a la secretaria general, no hi volen veure Borrell.

nera que ho van fer un per un els 33 membres de l'executiva del PSOE, tots els membres del comitè federal que demanin la paraula el proper dissabte al llarg de la reunió ho faran per reclamar al seu secretari general que ho continuï essent per una qüestió de "responsabilitat".

L'argument que esgrimeixen públicament (l'ha esgrimit el mateix Josep Borrell i la majoria dels barons socialistes) és que s'han d'aprofitar les energies i l'entusiasme que ha provocat no solament en la militància sinó també en l'electorat

ARXIU / EFE

ARXIU / EFE

partit. Poc després, les guerres internes provocaven una davallada electoral que convertí Chaves en presoner d'un parlament controlat per l'aliança entre PP i IU.

Però encara que Chaves va lluitar amb totes les seves forces contra la cohabitació quan el candidat era ell mateix, ara, amb Josep Borrell en el cartell electoral, les coses es veuen d'una altra manera.

Els "reajustaments". Fracassos al marge i convençuts que Almunia no els pot deixar en l'estacada, els dirigents socialistes preparen ja el procés d'adaptació d'un partit que ha patit durant vint-i-cinc anys l'hiperlideratge de Felipe González. L'adaptació requereix canvis, reajustaments i no poques tensions.

La majoria dels membres de l'actual direcció socialista tenen por que Josep Borrell pugui aconseguir el control del PSOE. Entenen que Borrell pugui crear la seva pròpia oficina electoral (cal veure fins a on penses arribar a l'hora de cedir-li poder o capacitat d'acció), comprenen que s'envolti dels seus fidels col·laboradors i són conscients que, després que Borrell mesuri les

seves forces amb José María Aznar en el debat sobre l'estat de la nació els propers dies 12 i 13 de maig, pot aconseguir el càrrec de portaveu del Grup Parlamentari Socialista en qualsevol moment, en substitució de Juan Manuel Eguíagaray; fins i tot accepten que els fidels a Borrell assumeixin responsabilitats de més importància en el partit. Però, paral·lelament a aquests reajustaments ja han saltat les primeres "espurnes" entre Borrell i l'equip de Joaquín Almunia.

El fet que Borrell anunciés en la seva primera compareixença davant els mitjans de comunicació que demanaria pel seu compte entrevistes amb els secretaris generals d'UGT i CCOO i que dissenyés el tipus de programa electoral que vol elaborar (que no sigui "el fruit de la discussió de quatre experts" i que es faci "de baix a dalt", recollint totes les aportacions i idees possibles de sindicats, organitzacions no governamentals i ciutadans) ha desencadenat tota una sèrie de crítiques velades que van creant un ambient de desconfiança poc aconsellable per al candidat electe. Són molts els dirigents socialistes que

asseguren que entenen que Borrell no estigui disposat a ser un "candidat de paper". No obstant això, recorden que el partit socialista té molt definit en les seves estructures que la competència de mantenir contactes, diàlegs o acords amb els sindicats recau en la secretaria d'ocupació que ostenta Joan Lerma. També recorden que, d'aquesta mena de contactes, se n'encarrega el secretari general, amb qui sembla que no ha comptat en aquesta ocasió. Finalment li retreuen que s'aventuri a parlar de l'elaboració d'un programa electoral sobre el qual haurà de decidir únicament i exclusivament el PSOE. Els més suaus atribueixen al seu desconeixement del partit i a la seva condició d'"outsider" (ell la nega sistemàticament) aquestes propostes de Borrell. Altres no tenen cap dubte i asseguren que "Borrell intenta aconseguir el control del PSOE".

Són les primeres tensions que han provocat aquestes primàries. Tensions que cal llimar si volen mantenir viva l'única fórmula possible fins les generals: la cohabitació.

Joaquín Almunia i Josep Borrell han començat a discutir els canvis lògics per preparar la candidatura de Borrell en les pròximes legislatives espanyoles. Però són molts els membres de la direcció socialista que creuen que el candidat català està intentant aconseguir el control del partit.

Esther Jaen (Madrid)